

[Aksel Larsen.]

flertal, hvormed den kan gennemføre de lovforslag, der her behandles, eller i hvert fald det ene af dem; jeg tænker på opsparingspræmieringen. Og denne politik hedder: nedsættelse af militærudgifterne, afkortning af den militære tjenestetid, fornuftig handelspolitik overfor udlandet, indgreb mod valutaspekulation, eventuelt suppleret med indgreb mod absolut overflødig import. Jeg vil ikke stille så store krav til regeringen, som at den skal melde Danmark ud af Atlantpagten og alt, hvad der er knyttet til Atlantpagten, selvom det naturligvis ville være det ideelle og på lang sigt det eneste rigtig gode, men det, jeg her har sagt, kan regeringen gennemføre. Den ved, at det ønsker det overvejende flertal af dens egne vælgere, den ved, at det ønsker befolkningsflertallet her i Danmark; den ved, at hvis man lægger en politik tilrette efter disse retningslinier, vil den have et endda ganske betydeligt flertal her i denne sal, uanset hvordan venstre og konservative stiller sig, og så løber den ikke den risiko, den er så bange for, nemlig at komme ud til et valg. Jeg henstiller i hvert fald disse betragtninger til overvejelse.

Oluf Pedersen: Det burde jo være forkert, når det berettes, at man i udvalget agerer „de døvstummes klub“, og at man kalder det ærede medlem hr. Aksel Møller for „de tavsnes ordfører“. Men det er dog ikke noget i sammenligning med, at man fra venstres og fra konservativ side ikke vil give offentligheden, ikke vil give tinget besked om, hvad der bør gøres i den givne situation, sådan at vi andre kunne høre, hvad de mener herom. Man har ligesom indtrykket af, at når de ikke siger noget, er det, fordi de ikke har noget bedre end de forslag, vi har set fra regeringens side — og jeg skal ærligt indrømme, at de har jo ikke været særlig gode. Vil og kan man ikke få venstre og konservative til at svare på dette — når de nu ønsker at få regeringsmagten, og det er næsten det eneste mål, deres modstand samles i — vil de så svare på, om de mener, der tiltrænges en ny milliardudskrivning af skatter, hvis de kommer til? Vil de svare på, om de ønsker at skære byggeriet ned, hvis de kommer til? — i stedet for hvad jeg mener er nødvendigt: at man ændrer ved

vilkårene, men opretholder selve byggeriet og ikke fordyrer det, hvad jo godt kan lade sig gøre. Vil man svare på dette: Ønsker man, at der skal blive større arbejdsløshed, for at man kan sænke omkostningerne?

De ting synes jeg de to partier burde svare på, også når de så stærkt hævder, at den politik, de vil føre, ikke svarer til højfinansens politik. Jeg er bange for, at hvis venstre og konservative kommer til, vil det gå, ligesom det gik i 1950—51: de råd, som vi andre har givet, dem fejrer man af bordet, og så kører man i skoven med socialdemokratiet, sådan at det bliver praktisk talt ligegyldigt, hvem af dem der har regeringsmagten.

Jeg vil gerne sige nogle ord om de to lovforslag, som her foreligger til anden behandling. Hvad angår lovforslaget om statsgaranti for eksporten, kan jeg sige, at vi fra vor side ikke har medvirket til denne lovgivning. Jeg erkender, at såvidt jeg kan se, har staten af den risikopræmie, der er betalt, fået dækning for de tab, der er lidt, sådan at den ikke har sat noget til ved denne lovgivning. Men på den anden side: det forslag, der nu foreligger, giver jo en stor øget risiko, betyder mere statsindgreb, og jeg tror ikke, det har den ringeste værdi overfor valutasituationen.

I modsætning til venstre og de konservative har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard været flink med ideer. Det var jo det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der i 1951 kom med ideen om den bundne opsparing, som jeg anser for at være fejlet. Nu har det ærede medlem givet ideen med stramning af afbetalingsloven. Om denne lov skal jeg blot foreløbig sige — den kommer jo til første behandling senere — at dette forslag utvivlsomt har betydning overfor valutaproblemet. Her er det blot spørgsmålet, hvor langt man kan gå uden at lave ulykker, fordi denne betalingsform jo har så stort et omfang her i landet.

Lovforslaget om præmiering af opsparing er vel nok også en radikal idé, den blev i hvert fald nærmere udformet i sin tid i samarbejde mellem venstre, konservative og radikale i det udvalg, der var nedsat. Det forekommer mig at være en meget ringe idé. For det første mener jeg, selve